

EL GRIPAU I EL SEU VERÍ

La gent del camp sempre ha advertit del risc d'acostar-se als gripaus perquè quan se senten atacats escupen el verí que emmagatzemen en unes grans glàndules davant dels seus ulls per a defensar-se.

Aquest missatge tradicional contrasta amb uns altres que s'estan difonent últimament en el nostre entorn incitant a experimentar un "viatge espiritual", una "experiència mística" o un "procés curatiu" amb el verí del **gripau 'Bufo Alvarius' del desert de Sonora (Amèrica del Nord)**.

El verí del gripau Bufo és l'únic que conté 5-MeO-DMT (5-metoxi-dimetiltriptamina), bufotenina (5-HO-DMT) i una desena més d'altres compostos psicoactius. El 5-MeO-DMT i la bufotenina són compostos triptamínic amb efecte enteogen.

El verí d'aquest gripau anomenat també "molècula de Déu" o "medicina del gripau" no és més que una Triptamina **igual que l'LSD**. És a dir, **drogues psicodèliques amb efecte enteogen**.

Les dues actuen neutralitzant les àrees de l'Escorça Cerebral que impedeixen que les sensacions, emocions i percepcions provinents de l'inconscient interferisquen en el funcionament normal de la ment.

L'efecte enteogen consisteix a viure com a reals les al·lucinacions visuals i auditives provocades pel consum de substàncies psicodèliques com el verí d'aquest gripau o l'LSD.

Les **comunitats ameríndies**, en el seu entorn cultural l'interpreten com un "viatge espiritual", "una vivència mística" o "un procés curatiu". Les al·lucinacions poden acompanyar-se en uns casos d'eufòria, en uns altres de por

o pànic traumatitzant amb quadres post-inhalació de paranoia o psicosi.

Últimament els **"neoxamans" del nostre entorn** utilitzen eixe relat cultural per a vendre el seu consum com a "viatges" o "processos curatius" als seus clients. Per a això s'envolten de tota una parafernàlia de vestidures, objectes exòtics i verborrea màgic-mística amb la finalitat d'atorgar versemblança al ritu xamànic i donar a inhalar el verí cristal·litzat del Gripau Bufo. A nivell corporal els seus efectes són impossibles de controlar pel "neoxaman": dilatació de les pupil·les, vòmits, nàusees, sudoració, salivació, augment de la tensió arterial, contraccions involuntàries dels músculs, agitació, rigidesa muscular, maldecaps, esgarrifances, diarrea, febre i, fins i tot, pot causar arrítmies que acaben en infart i mort.

En l'argot de les addiccions **la persona consumidora "clàssica" d'LSD** el consumeix per a experimentar un "viatge psicodèlic" sense creure's que és espiritual, ni místic, ni curatiu sinó senzillament ho consumeix per a vivenciar les al·lucinacions visuals i auditives. En aquesta pràctica està present un altre consumidor en estat abstinent que sense la parafernàlia xamànica fa de "guia" i vigila per si sorgeixen complicacions greus i així poder cridar als Serveis Sanitaris.

Veiem, per tant, que existeix un **ús tradicional** en ritus "màgic-religiosos" de drogues psicodèliques procedents de la naturalesa tipus 5-MeO-DMT (Gripau Bufo), DMT (ayahuasca), mescalina (peiot), LSD (sègol banyut) amb nivells d'intoxicació limitats per codis d'ús social que tutela el xaman (embruixador, bruixot, bruixota) que no creen problemes en la comunitat ni en l'individu. No obstant això, **l'ús consumista** com a droga d'abús té conseqüències molt greus com a al·lucinacions que poden conduir a desequilibris psicològics o infarts que desencadenen en defunció.

